

Arrest

nr. 200 148 van 22 februari 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. DEJAEGHER
Sint-Janstraat 185
8700 TIELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 december 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. DEJAEGHER en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 7 november 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en vraagt op 17 november 2015 asiel aan. Op 14 april 2017 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 18 april 2017 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 30 november 1999 in de stad Sheraz in Iran. Uw ouders zouden afkomstig zijn uit Alishang in de provincie Laghman in Afghanistan, maar reeds voor uw geboorte naar Iran zijn gevlucht nadat ze problemen kenden met de taliban. U bent etnisch Pashai en spreekt ook Dari, Farsi en een beetje Pashtoe. U woonde van geboorte tot vertrek in Sheraz (Iran) en verkocht er bloemen op straat. Zowel u als uw familie verbleven illegaal in Iran.

U stelt dat de politie op de hoogte was van uw illegale verblijf in het land en u geregeld arresteerde. U kocht zich telkens vrij. Tijdens een van deze arrestaties zou u misbruikt zijn door twee politieagenten en bovendien dreigde de politie u naar Syrië te sturen. U vertelde dit aan uw vader, waarop hij besliste om u naar Europa te sturen aangezien hij u niet steeds kon blijven vrij kopen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Bovendien stelt u er geen netwerk te hebben.

U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw identiteit, reisweg en asielrelaas.

B. Motivering

U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u er tijdens uw gehoor meermaals op gewezen hoe belangrijk het was dat u de waarheid sprak over uw reële situatie voor uw vertrek naar België (zie gehoorverslag CGVS, p.13, 14, 28), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

U biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op uw werkelijke herkomst. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Uw totale onwetendheid met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan is opvallend. Bovendien is ook uw kennis over het land Afghanistan in het algemeen quasi onbestaande. Hoewel het CGSV zeker bereid is rekening te houden met uw jonge leeftijd en met het feit dat u stelt in Iran te zijn geboren en dus nooit in Afghanistan te zijn geweest, mag toch enige basiskennis van u worden verwacht over het land waaruit u stelt afkomstig te zijn.

U stelt afkomstig te zijn uit Alishang in de provincie Laghman in Afghanistan. Alishang zou een 'kleine regio' zijn. Verder kunt u geen informatie geven over uw geboortestreek. U weet niet in welk dorp uw ouders woonden; u stelt dat ze geboren zijn in de provincie Laghman maar een specifiekere herkomst kunt u niet geven; u weet niets over Alishang; u zou helemaal niets aan uw ouders hebben gevraagd betreffende uw herkomst uit Afghanistan. U zegt zelf: "Ik ken enkel de naam Laghman." (CGVS p. 6). Verder in het gehoor blijkt dat u geen omliggende dorpen van Alishang kent en dat u geen andere regio's van Laghman kunt noemen (CGVS p. 8). Een dergelijke totale onwetendheid over uw geboortestreek is weinig geloofwaardig.

Uw kennis met betrekking tot Afghanistan in het algemeen is quasi onbestaande (CGVS p. 8-9-10). U stelt zelf: "Ik heb geen informatie over Afghanistan." (CGVS p. 9). Gevraagd naar andere provincies in Afghanistan, naast Laghman, stelt u enkel gehoord te hebben over Kaboel en Jalalabad. Hierbij dient te worden opgemerkt dat Jalalabad geen provincie is maar de hoofdstad van de provincie Nangarhar. Of Kaboel dan wel Jalalabad dicht bij Alishang ligt weet u niet. U kunt geen andere namen van steden, provincies of districten noemen. U weet niet wie er aan het hoofd van het land stond toen uw ouders Afghanistan verlieten. Uw ouders zouden u niets verteld hebben over conflicten die vroeger plaats vonden in Afghanistan, of over presidenten of koningen. U weet wel dat Ashraf Ghani momenteel president is, maar verder weet u helemaal niets over hem. Gevraagd naar zijn etnie, zijn regio van herkomst, zijn bezigheden in het verleden of hoe lang hij al president is blijft u het antwoord schuldig. U weet wel dat hij nog niet zo lang president is en voordien in Amerika woonde. U weet eveneens dat hij Karzai opvolgde, maar opnieuw hebt u geen verdere informatie over deze president. U weet niet hoe Karzai aan de macht kwam of wie er dan voordien de macht had. Gevraagd naar wat u weet over de problemen met de taliban antwoordt u zeer summier: "Ze sloegen de mensen en ze lieten de vrouwen niet uit hun huizen gaan zonder dat ze hun haar bedekten." (CGVS p. 10). Hoe Karzai aan de macht kwam na de taliban weet u niet; wat er met de taliban gebeurde evenmin. U weet niets over de aanwezigheid van de Amerikanen in Afghanistan; noch van de Russen (CGVS p. 8-9-10). U kent de Afghaanse kalender niet (CGVS p. 18-19).

U geeft geen zicht op profiel en uw familiaal netwerk in Afghanistan. U stelt Pashai te zijn maar blijkt bijzonder weinig te weten over deze etnie. U stelt er drie stammen zijn, maar verder kunt u hier niets over zeggen. U stelt dat er drie talen zijn waaronder Pashai en Shari, de derde taal kent u niet. U stelt dat er Pashai in Laghman wonen en dat ze ook in andere provincies wonen, maar welke weet u niet. U weet niets over de geschiedenis van de Pashai. Uw vader schijnt u niets verteld te hebben over de Pashai. U stelt wel dat Pashai uw moedertaal is (CGVS p. 11-12). Dat u zo weinig zou weten over uw etnie is weinig geloofwaardig. U geeft bijzonder weinig zicht op uw familiale situatie. U stelt aanvankelijk dat uw vader noch uw moeder broers of zussen heeft (CGVS p. 12). Later corrigeert u echter en stelt u dat uw vader wel een broer had (CGVS p. 14). Dat u zich in een dergelijk eenvoudig antwoord zou vergissen is weinig geloofwaardig. U hebt het verder over uw neef Abdullah, de zoon van de oom van uw vader. De naam van de oom kent u echter niet (CGVS p. 12). U stelt dat uw familie behalve naar Iran ook naar Amerika en Europa vluchtte (CGVS p. 7). U weet echter niets over deze mensen (CGVS p. 12), zelfs hun namen niet (CGSV p. 13; p. 14). Een aantal familieleden kwamen om het leven in het conflict dat uw familie naar Iran deed vluchten (p. 6-7). De namen van deze familieleden kent u echter evenmin (CGVS p. 13). U stelt vandaag in het geheel geen contact meer te hebben met uw familie (CGVS p. 19-20) en bovendien niet te weten hoe uw familie – waarvan iedereen illegaal in Iran zou hebben verbleven en geen vast werk zou hebben gehad – het voor elkaar kreeg \$7000 neer te tellen voor uw reis naar Europa. Al deze elementen wijzen er sterk op dat u geen zicht wilt geven op uw familiale situatie en netwerk.

Ook betreffende de problemen die uw vader zou hebben gekend in Afghanistan kunt u nagenoeg niets vertellen. U stelt: "Mijn vader zei me alleen dat ze een persoonlijk conflict hadden met wat mensen. Ze kwamen en vielen hen aan, en staken de huizen van de familie van mijn vader in brand. Ze doodden een oom en twee neven langs vaderskant van mijn vader." (CGVS p. 6-7). Verder weet u niets. U weet niet waarover het conflict ging; u kunt er niets meer vertellen; u weet niet met wie uw vader problemen had en kent geen namen (CGVS p. 7). Abdullah, een neef van uw vader die ook in Iran woonde, zou naar Afghanistan zijn gereisd en bij terugkeer hebben verteld dat de mannen met wie uw vader problemen had zich ondertussen hadden aangesloten bij de taliban (CGVS p. 7). Wanneer Abdullah echter naar Afghanistan afreisde kunt u zelfs bij benadering niet zeggen (CGVS p. 7). Ook de naam van de vader van Abdullah kent u niet (CGVS p. 14). Verder kunt u ook nagenoeg niets vertellen over het beroep van uw vader in Afghanistan (CGVS p. 8). Waarom uw familie besloot naar Iran te vluchten en niet naar bijvoorbeeld Pakistan weet u evenmin (CGVS p. 19).

Uw kennis betreffende de Afghaanse gemeenschap in Iran is eveneens beperkt. U weet niet welke documenten Afghanen bezitten die legaal in Iran verblijven. U weet dat ze ieder jaar vernieuwd moesten worden, maar weet niet hoe ze heten (CGVS p. 15). Wanneer u later wordt gevraagd of de term 'amayesh' u iets zegt, antwoordt u ontkennend (CGVS p. 23). Gevraagd naar hoe de documenten er uitzagen weet u wel dat ze verschillende kleuren hebben, waaronder lichtblauw. Er zou 'Afghaanse vluchteling' op geschreven staan. Waar de documenten moesten worden vernieuwd weet u evenmin (CGVS p. 15). Ook al stelt u dat u en uw familie geen documenten hadden, er kan wel verwacht worden dat u via contacten binnen de Afghaanse gemeenschap in Iran op zijn minst een zicht hebt op de

bestaande documenten. Bovendien is ook uw kennis met betrekking tot Afghaanse identiteitsdocumenten zeer beperkt. U legt zelf geen documenten neer en stelt zelfs niet te weten hoe een taskara eruit zien (CGVS p. 21-22). Verder gevraagd naar het verschil tussen Afghanen die legaal en illegaal in Iran verblijven is uw antwoord relatief beknopt. U stelt dat wie legaal in het land verblijft een auto kan kopen en legaal kan werken. Verder stelt u geen andere verschillen te kennen. Op aandringen van de interviewer voegt u toch nog toe dat wie legaal in het land verblijft ook een huis kan kopen (CGVS p. 16). Gevraagd naar of u Afghanen kent die legaal in Iran verblijven noemt u uw vrienden Hassan en Hussein, verder stelt u nog veel anderen te kennen maar hun namen te zijn vergeten (CGVS p. 16). Het dient weinig betoog dat dit op zijn minst opmerkelijk is. Wat betreft scholing, in het bijzonder van illegale Afghanen in Iran, is uw kennis niet afdoende. U stelt dat Hassan en Hussein alfabetiseringscursussen volgden, maar zelf kon u dat niet doen omdat u moest werken. U stelt dat u zonder documenten niet naar school kon. Scholen die onderwijs organiseren voor illegale Afghaanse kinderen kent u niet (CGVS p. 17). Algemeen gesteld is uw kennis inzake toegang tot onderwijs voor Afghanen in Iran quasi onbestaande (CGVS p. 17-18). U stelt verder soenniet te zijn, en dus tot een minderheid te behoren in Iran. U stelt dat u naar een soennitische moskee in de buurt ging, maar de naam ervan kent u niet (CGVS p. 19). U geeft verder beperkte informatie over de bewegingsvrijheid van Afghanen in Iran en het gebruik van telefoons en SIM-kaarten, maar alles bij elkaar moet worden gesteld dat uw kennis betreffende het dagelijkse leven van Afghaanse vluchtelingen in Iran niet kan overtuigen.

Uit al het bovenstaande dient te worden afgeleid dat u de Belgische asielinstanties geen zicht biedt op uw werkelijke streek van herkomst in Afghanistan maar evenmin over uw werkelijkelijke familiale situatie, levensomstandigheden en uw bewering uw hele leven in Iran te hebben gewoond.

Uw asielrelaas, met name het feit dat u herhaaldelijk werd lastig gevallen door de Iraanse politie (Vragenlijst CGVS punt 5; CGVS p. 25), kadert volledig in uw bewering als zou u als Afghaanse vluchteling zonder legaal verblijf in Iran hebben gewoond. Gezien hieraan geen geloof kan worden gehecht, kan aan uw voorgehouden asielrelaas evenmin geloof worden gehecht. Uw verklaringen als zou u verkracht zijn door twee Iraanse agenten kaderen eveneens volledig in uw bewering als zou u als Afghaanse vluchteling zonder legaal verblijf in Iran hebben gewoond. Aangezien u echter geen reëel zicht biedt op uw verblijfplaatsen en uw verblijfssituatie, noch in Afghanistan noch in Iran, kunnen de eventuele problemen die daaruit voortvloeien evenmin als basis dienen voor een beoordeling in het licht van de vluchtelingenconventie of de criteria van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt in toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel voor of na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw reële plaats van herkomst in Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS dd. 5 december 2016 nochtans gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw herkomst en reële situatie. U werd in de loop van het gehoor geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw voorgehouden feitelijke herkomst uit Afghanistan en u werd er op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfsplaatsen voor uw komst naar België (zie gehoorverslag CGVS, p.13, 14, 28).

Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaatgeneraal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel, dat betrekking heeft op zijn herkomst, kwetsbaarheid en belang, voert verzoeker het volgende aan:

“Zoals uitdrukkelijk blijkt uit de weigeringsbeslissing van verweerder d.d. 14/04/2017, heeft zij totaal geen rekening gehouden met de kwetsbaarheid van verzoeker tijdens het stellen van de vragen, laat staan met zijn belang.

*Vooreerst legt verzoeker wel diverse documenten voor die zijn herkomst staven (**stukken 02 t.e.m. 05**), waartoe onder meer zijn medische documenten (**stuk 03**), evenals de teskara's van zijn ouders behoren (**stuk 02**).*

Verzoeker maakt evenwel nog voorbehoud om de nodige vertalingen van voormelde documenten te bezorgen.

Artikel 17 van de Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten. (hierna Opvangrichtlijn) voorziet nochtans in de verplichting van de lidstaten om in hun nationale wetgeving tot uitvoering van de bepalingen inzake materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg van asielzoekers, rekening te houden met de specifieke situatie van kwetsbare personen.

Deze beschikking neemt exact de termen van artikel 20 Herschikte Kwalificatierichtlijn op :

*“1. De lidstaten houden in hun nationale wetgeving tot uitvoering van de bepalingen van hoofdstuk II inzake materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg rekening met de specifieke situatie van **kwetsbare personen zoals minderjarigen, niet-begeleide minderjarigen**, personen met een handicap, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die foltering en heftige mishandelingen hebben ondergaan, **zijn verkracht of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld zijn blootgesteld**” (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 12; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).*

Deze identieke formuleringen benadrukken de complementariteit van de teksten in het bepalen van kwetsbare situaties.

De verplichting de kwetsbaarheid van de asielzoeker in overweging te nemen, zoals vastgelegd in de Europese richtlijnen, is op verschillende niveaus omgezet in het Belgische recht.

Zo maakt artikel van de Opvangwet gebruik van dezelfde niet-limitatieve lijst van kwetsbaarheidsituaties die in de Opvangrichtlijn vermeldt staan.

Deze wet implementeert ook het individueel onderzoek naar de aanwezigheid van kwetsbaarheid (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 13; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Deze screening, zoals de wet doet opmerken, is vooral belangrijk voor steunverlening aan personen wier kwetsbaarheid moeilijk te detecteren valt.

Zo stipuleert artikel 22 §2 :

“Met het oog hierop wordt tijdens het onderzoek van de persoonlijke situatie van de begunstigde van de opvang met name gepeild naar niet onmiddellijk zichtbare tekenen van een eventuele kwetsbaarheid, zoals in het geval van personen die foltering en heftige mishandelingen hebben ondergaan of aan andere ernstige vormen van psychologisch, fysiek of seksueel geweld werden blootgesteld” (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 13; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Recentelijk werd het concept ‘kwetsbaarheid’ ook in artikel 1.12°, van de Wet van 15 december 1980 ingevoerd. Daarin wordt onder kwetsbare persoon verstaan :

“de begeleide als de niet-begeleide minderjarigen, personen met een handicap, bejaarden, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die gefolterd of verkracht zijn of aan andere ernstige vormen van psychisch, fysiek of seksueel geweld hebben ondergaan” (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 13; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Concreet wat het verhoor door het CGVS betreft, bepaalt artikel 4, §1 van het KB van 11/07/2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS :

“De ambtenaar houdt rekening met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep.”

In het verslag aan de Koning wordt daarenboven bepaald dat de ambtenaar rekening moet houden met de specifieke omstandigheden waarin de asielzoeker zich bevindt, zeker en vast wanneer het gaat om personen, bijvoorbeeld minderjarigen, die men omwille van hun bijzondere situatie met nog meer omzichtigheid moet benaderen dan andere asielzoekers (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 14; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Verzoeker is niet alleen laaggeschoold. Hij betreft daarenboven een minderjarige die misbruikt werd door personen die hij precies zou moeten kunnen vertrouwen (politieagenten).

Normaliter verwacht men desgevallend dat men dan ook een verhoor afstemt op de specifieke minderjarige, met name op zijn niveau van ontwikkeling en maturiteit.

Het voormelde was evenwel niet het geval :

- Men vroeg naar een meer specifieke herkomst van de ouders van verzoeker in plaats van LAGHMAN, terwijl verzoeker voorafgaandelijk duidelijk te kennen gaf dat zijn ouders over hun verleden niet wenste te spreken ;
- Men vroeg naar omliggende dorpen in de omgeving van ALISHANG (AFGHANISTAN), terwijl verzoeker reeds op jonge leeftijd met zijn ouders diende te vluchten naar IRAN ;
- Men vroeg wie de actuele Afghaanse president is, doch het antwoord van verzoeker was niet voldoende. Hij diende informatie te geven over zijn etnie, regio van herkomst, bezigheden, hoe hij na de taliban aan de macht kwam, etc... ;
- Men vroeg naar de aanwezige stammen in AFGHANISTAN evenals naar de taal die zij spraken, doch de antwoorden van verzoeker waren klaarblijkelijk onafdoende. Hij diende alle talen te kennen en de gehele geschiedenis van de Pashai uiteen te zetten, terwijl hij van jongsaf reeds in IRAN verblijft ;
- Hij diende namen te geven van talibanleden die destijds in conflict waren met zijn vader, terwijl zijn vader er niet meer over wilde vertellen ;
- Verzoeker diende aan te geven waarom zijn familie destijds naar IRAN vluchtte in plaats van naar PAKISTAN, terwijl dit zijn beslissing niet was. Als kind diende hij zijn ouders te volgen ;
- Wanneer verzoeker geconfronteerd wordt met het Iraanse woord 'AMAYESH' volstaat het antwoord van minderjarige en ongeschoolde verzoeker, met name dat het blauwe documenten betreft waarop 'Afghaanse vluchteling' geschreven staat, niet ;
- Alhoewel verzoeker vanaf het begin heeft medegedeeld in IRAN te verblijven, verwijt men het hem dat hij geen kennis heeft van Afghaanse documenten, laat staan Afghaanse documenten kan voorleggen ;
- Men verwijt verzoeker dat hij slechts summiere antwoorden geeft wanneer hem wordt gevraagd naar scholing die in IRAN aan Afghanen wordt verleend, terwijl men nochtans precies summiere antwoorden verwacht van een ongeschoolde minderjarige Afghaan ;

Zoals overduidelijk blijkt uit de weigeringsbeslissing van verweerster, werden aan verzoeker identieke gedetailleerde vragen gesteld zoals aan een volwassen vreemdeling. Het BCHV diende reeds tot een zelfde conclusie te komen :

“In bepaalde dossiers was het BCHV enigszins verrast door het type vragen dat aan een minderjarige gesteld werden, en zag niet altijd het **verschil met vragen gesteld aan volwassenen**. Het BCHV stelt zich m.n. de vraag over de mate waarin de vragen aangepast zijn aan een minderjarige Afghaan wanneer gevraagd wordt naar de belangrijke figuren in zijn district, betogingen in zijn regio of naar aanslagen in zijn stad van herkomst.

Het CGVS wijst erop dat het een **ruime toepassing van het voordeel van de twijfel** hanteert, evenals de in overwegingname van een groot aantal factoren, zoals: de leeftijd van het kind, zijn onderwijsniveau, zijn herkomst, kwetsbaarheid, vluchttraject, cultuur, maturiteit van geest, etc.” (Onderhoud met mevrouw Sophie Van Balberghe, Adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen en mevrouw Anja Dewilde, coördinatrice van de cel NBMV, CGVS, 08 februari 2013 ; VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 46; http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf).

Verweerster heeft in haar weigeringsbeslissing onafdoende aangegeven waarom de antwoorden van verzoeker in het licht van zijn maturiteit en ongeschoold evenmin zouden volstaan. Er werd niet eens verwezen naar zijn ongeschooldheid of beperkte maturiteit.

Daarenboven dient verweerster nog steeds het voordeel van de twijfel te verlenen aan verzoeker wanneer zij zijn verklaringen ongeloofwaardig acht. Verweerster onderwierp de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker aan een zelfde oordeel dat eveneens voor een volwassen vreemdeling wordt gehanteerd. Uiteraard kan dit niet de bedoeling zijn.

Hoewel de RvV dan wel mag weigeren om artikel 3 IVRK toe te passen en slechts zelden gebruik maakt van het begrip kwetsbaarheid, is er toch een belangrijke rechtspraak die verwijst naar de 'minderjarigheid' van de jongere om een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen.

Diverse van haar arresten verwijzen immers naar de principes van UNHCR met betrekking tot minderjarigen in verband met de bewijslast en het voordeel van de twijfel om de aanspraak op een lager niveau van geloofwaardigheid te rechtvaardigen. In zijn arrest van 25 oktober 2012, herinnerde de RvV eraan:

“Ainsi, bien que la contradiction relevée par la partie défenderesse soit établie à la lecture du dossier administratif, le Conseil estime que celle-ci peut s’expliquer par son jeune âge au moment des faits ainsi que par le laps de temps qui s’est écoulé depuis ces événements. Il rappelle, à cet égard, que selon le paragraphe 217 du Guide des procédures et critères à appliquer déterminer le statut des réfugiés, dans le cas de mineurs d’âge, il y a lieu de tenir une attitude prudente, étant donné que l’examen d’un « mineur [qui] n’a pas atteint un degré de maturité suffisant pour que l’on puisse établir le bien-fondé de ses craintes de la même façon que chez un adulte » impose « d’accorder plus d’importance à certains facteurs objectifs” (RvV, arrest n° X, 26 januari 2012; CCE, arrest n° X, 21 december 2012; RvV, arrest n° X, 26 januari 2012).

Het oordeel van verweerster was dan ook veel te streng. Verzoeker heeft waarheidsgetrouw alle informatie meegedeeld waarover hij kon beschikken en daarenboven legt hij eveneens de nodige documenten voor.

Wat kan men dan nog meer verlangen van een minderjarige met beperkte maturiteit ?”

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Deze bepaling verbiedt dat iemand onderworpen wordt aan foltering of aan een onmenselijke of vernederende behandeling of straf.

Artikel 3 EVRM betreft een absoluut recht (EHRM 7 juli 1989, Soering / Verenigd Koninkrijk, nr. 14038/88; 15 november 1996, Chahal / Verenigd Koninkrijk, nr. 22414/93; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 553).

Het voormelde betekent dat zelfs al verhindert de toepassing van de artikelen 55/2 en 55/4 van de vreemdelingenwet de toekenning aan de verzoeker van een geprivilegieerd statuut in België, hetzij als vluchtelingenstatus hetzij als subsidiaire beschermingsstatus, dan nog stellen deze uitsluitingsgronden de Belgische overheid daarom niet vrij van de naleving van de internationale verplichtingen, die inzonderheid voortvloeien uit de artikelen 2 en 3 van het EVRM (RvV 18 mei 2009, nr. X; Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Jaarverslag 2008-2009, 78, <http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/jaarverslag0809.pdf>).

Geen enkele vreemdeling, zelfs wanneer deze bijvoorbeeld gevaarlijk zou zijn of weezinwekkende feiten zou hebben gepleegd, kan aldus aan een behandeling onderworpen worden strijdig met artikel 3 EVRM. Bijgevolg een vreemdeling uitgesloten op grond van voornoemde artikelen – alsook overigens een vreemdeling aan wie de vluchtelingenstatus is geweigerd op grond van uitsluitingsclausule – kan niet verwijderd worden naar een land waar het risico bestaat dat hij deze behandeling zou ondergaan (RvS 30 april 2004, nr. X, Rev. dr. étr. 2004, 219, EHRM 31 januari 2012, M.S. / BELGIË, nr. 50012/08, JT 2012, 351).

Wanneer er aldus ernstige aanwijzingen bestaan dat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 3 EVRM, dan moet de betrokken vreemdeling op grond van artikel 3 EVRM verblijf in BELGIË bekomen (RvV 13 maart 2009, Rev.dr.étr. 2009, X; 17 december 2009, T.Vreemd. 2010, 357; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 554).

Om te beoordelen of er sprake is van schending van artikel 3 EVRM in geval van uitwijzing van een vreemdeling, dient rekening gehouden te worden met de volgende gegevens (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, T.Vreemd. 2008, 301; Rev.dr. Étr. 2008, 123; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 555-556) :

*→ men dient rekening te houden met alle gegevens van de zaak; er dient een **grondig en nauwgezet onderzoek** gevoerd te worden om het bestaan van zulk risico te appreciëren ;*

→ het komt in beginsel aan de verzoeker toe om gegevens aan te dragen die ertoe kunnen bijdragen te bewijzen dat er een ernstig en reëel risico op schending van artikel 3 bestaat indien hij uitgezet wordt; in geval van twijfel is het **aan de staat om deze twijfel weg te werken** ;

→ om het risico op onmenselijke of vernederende behandeling na te kunnen gaan, moet men de voorzienbare gevolgen van een uitwijzing van verzoeker naar het land van bestemming onderzoeken, **rekening houdend met de algemene toestand** aldaar ;

→ om de algemene toestand in een land te kunnen inschatten hecht men ondermeer belang aan informatie in **verslagen van onafhankelijke internationale organisaties** actief op het gebied van mensenrechten en van overheidsinstanties ;

→ ... ;

Rekening houdende met het bovenvermelde, leidt de weigeringsbeslissing d.d. 14/04/2017 van verweerster precies tot een schending van artikel 3 EVRM (**stuk 01**). Verweerster houdt immers onafdoende rekening met de gevaarlijke situatie in het geboorteland van verzoeker of met de gevaarlijke persoonlijke situatie van verzoeker in IRAN (**stuk 01**).

Vooreerst poneert verweerster dat verzoeker geen elementen naar voor brengt die getuigen van een gegronde vrees in de zin van de Conventie, hetzij dat verzoeker nimmer persoonlijke problemen in IRAN gekend zou hebben (**stuk 01**).

Verweerster dient echter indachtig te zijn dat conform artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (Wet van 26 juni 1953, BS 4 oktober 1953), zoals gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967 (BS 3 mei 1969), het volstaat dat er sprake is van gegronde vrees in hoofde van de vreemdeling om de vluchtelingenstatus te verkrijgen.

Verzoeker dient m.a.w. niet per sé daadwerkelijk blootgesteld te zijn aan gevaar. De gegronde vrees daartoe is reeds voldoende.

In die zin kan verwezen worden naar het bovenvermeld arrest van de RvV van 25/10/2002 waarin wordt gewezen op het feit dat voor minderjarigen een lager niveau van geloofwaardigheid gerechtvaardigd is (RvV, arrest n° X, 26 januari 2012; CCE, arrest n° X, 21 december 2012; RvV, arrest n° X, 26 januari 2012).

Daarenboven dient men steeds het hoger belang van het kind indachtig te zijn. Zo stipuleert artikel 3.1 van het IVRK :

“Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.”

Concreet bepaalt artikel 22bis van de Belgische Grondwet het hiernavolgende :

“Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel garanderen deze rechten van het kind.”

Wanneer men het belang van verzoeker aldus indachtig wilt zijn, dient men zich af te vragen of het terugsturen van een minderjarige naar een land als IRAN of AFGHANISTAN in het algemeen wel diens veiligheid en/of belangen niet in het gedrang brengt.

De Leidende Beginselen van UNHCR met betrekking tot Afghanistan stellen nochtans dat kinderen een bijzondere sociale groep vormen, die het mikpunt van diverse specifieke vervolgingen kan zijn :

“Among the most vulnerable groups in Afghanistan, children bear the brunt of the ongoing armed conflict. The Taliban and other anti-Government armed groups are reportedly responsible for the vast majority of the human rights violations against children. UNHCR considers that children with the specific profiles outlined below, including child soldiers, schoolage children, particularly girls, as well as children victims of sexual and gender-based violence, may be at risk on the ground of membership of a particular social group, religion and/or (imputed) political opinion depending on the individual circumstances of the case” (VAN DER HAERT, C., Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen, Kinderen in asiel : rekening

houden met hun kwetsbaarheid en hoger belang, CBAR-BCHV, Dienst Asiel en Detentie van het BCHV 2013, 60-61;

http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Kinderen_in_Asiel.pdf

Voor de goede orde wijst verzoeker erop dat conform de UNHCR Eligibility Guidelines de desbetreffende gevaren voor minderjarigen zich zowel voordoen in landen als AFGHANISTAN als in IRAN :

“Tot slot zijn er nog andere redenen tot vervolging, misschien niet zo direct kindspecifiek gericht, maar UNHCR schat dat afhankelijk van de omstandigheden en gezien hun kwetsbaarheid, de kinderen er het meest onder te lijden hebben. Het betreft m.n. gedwongen huwelijk, mensenhandel voor seksueel misbruik of dwangarbeid (in Afghanistan maar ook in Iran en Pakistan)” (UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan, op cit, 22-23 & 27).

Daarenboven verblijft verzoeker reeds bijna twee jaar in BELGIË, wat een bijkomend gevaar voor verzoeker oplevert wanneer hij wordt teruggestuurd. UNICEF wijst immers op het risico dat verwesterde jongens en meisjes niet geaccepteerd worden door hun herkomstgemeenschap in geval van terugkeer naar een land als AFGHANISTAN (UNICEF, Child Notice Afghanistan 2013, op cit, 12).

Het behoeft uiteraard geen nadere uitleg dat verzoeker gedurende al die jaren verwesterd is geworden.

Tenslotte wenst verzoeker er vooralsnog op te wijzen dat zelfs bij twijfel over de al dan niet veilige toestand in de regio van verzoeker, hetzij over het al dan niet bestaan van een persoonlijk risico in hoofde van verzoeker, dat het dan nog steeds aan verweerder is om deze twijfel ongedaan te maken (EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, T.Vreemd. 2008, 301; Rev.dr. Étr. 2008, 123; DENYS, L., Handboek Vreemdelingenrecht voor de advocaat-stagiair 2013-2014, Orde van Vlaamse Balies 2013, 555-556).

Verweerder faalt daartoe echter in haar bewijslast, evenals in haar aanspraken.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden luidens de inventaris achteraan het verzoekschrift de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- (i) Taskara's van de ouders van verzoeker;
- (ii) Medische documenten;
- (iii) Schrijven vanwege dhr. G.M.T.;
- (iv) Afgaanse documenten van verzoeker.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) wordt de asielaanvraag van verzoeker in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn aanvraag. De bevoegde overheid, in dit geval de commissaris-generaal, heeft tot taak de relevante elementen van de asielaanvraag te onderzoeken en te beoordelen in samenwerking met de verzoeker. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal verzoekers asielaanvraag op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat geen geloof kan worden gehecht aan de bewering als zou hij als Afghaans vluchteling zonder legaal verblijf in Iran hebben gewoond daar (i) zijn totale onwetendheid met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan en over het land Afghanistan in het algemeen opvallend is, (ii) hij geen zicht geeft op zijn profiel en zijn familiaal netwerk in Afghanistan, (iii) hij ook betreffende de problemen die zijn vader in Afghanistan zou hebben gekend nagenoeg niets kan vertellen en (iv) zijn kennis betreffende de Afghaanse gemeenschap in Iran eveneens beperkt is.

Verzoeker slaagt er niet in voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker niet dienstig kan verwijzen naar bepalingen inzake de materiële opvangvoorzieningen en gezondheidszorg van asielzoekers waarbij bepaald wordt dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke situatie van kwetsbare personen. Te dezen ligt immers een beslissing voor van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) waarbij verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd wordt. In zoverre verzoeker doelt op de verplichting van de asielinstanties om de kwetsbaarheid van asielzoekers, zoals minderjarigen en niet-begeleide minderjarigen, in overweging te nemen bij de beoordeling van de asielaanvraag, stelt de Raad vast dat *in casu* de asielaanvraag van verzoeker individueel werd benaderd en dat hierbij rekening werd gehouden met de concrete situatie in zijn land van herkomst alsook met de door hem aangebrachte individuele elementen, waaronder zijn minderjarigheid. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat artikel 4, § 1, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, dat bepaalt dat de ambtenaar rekening houdt met de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, in het bijzonder desgevallend de omstandigheid dat hij behoort tot een kwetsbare groep, niet werd nageleefd. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem van begin af aan onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het CGVS gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en zijn raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. De Raad is dan ook van mening dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd van verzoeker.

De bepalingen aangaande het hoger belang van het kind doen hoe dan ook geen afbreuk aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. X).

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij de aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot zijn identiteit, zijn nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande verzoeker er tijdens zijn gehoor meermaals op gewezen werd hoe belangrijk het was dat hij de waarheid sprak over zijn reële situatie voor zijn vertrek naar België (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 december 2016, p. 13, 14 en 28), blijkt uit het geheel van de door hem afgelegde verklaringen en de door hem voorgelegde stukken duidelijk dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Verzoeker biedt de Belgische asielinstanties immers geen zicht op zijn werkelijke herkomst. Niettegenstaande zijn jeugdige leeftijd en zijn verklaring in Iran geboren te zijn en dus nooit in Afghanistan geweest te zijn, mag van verzoeker toch enige basiskennis worden verwacht over het land waaruit hij stelt afkomstig te zijn. Immers, ook van een jeugdig persoon die beweert geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat hij duidelijke en volledige verklaringen kan afleggen, hetgeen *in casu*, zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing, niet het geval is.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op uitgebreide wijze motiveert dat verzoekers totale onwetendheid met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan en over het land Afghanistan in het algemeen opvallend is, dat verzoeker geen zicht geeft op zijn profiel en zijn familiaal netwerk in Afghanistan en dat verzoeker betreffende de problemen die zijn vader zou hebben gekend in Afghanistan nagenoeg niets kan vertellen. Door op zeer algemene wijze de vragen te hekelen die hem tijdens het gehoor gesteld werden, weerlegt noch ontkracht verzoeker de desbetreffende vaststellingen, die pertinent zijn en grondslag vinden in het administratief dossier. Verzoekers uitleg dat zijn ouders over hun verleden niet wisten te praten overtuigt al evenmin. De Raad acht het immers ongeloofwaardig dat ouders hun roots en hun levensverhaal niet zouden willen meegeven aan hun kinderen daar dit inherent deel uitmaakt van hun achtergrond en cultuur, en omgekeerd acht de Raad het ongeloofwaardig dat verzoeker niet meer moeite zou doen om meer te weten te komen over zijn herkomst en het land waar zijn ouders geboren en getogen zijn. Hierbij wordt ten overvloede nog opgemerkt dat, daar waar verzoeker in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij op jonge leeftijd met zijn ouders diende te vluchten naar Iran, hij tijdens het gehoor op het CGVS verklaard heeft in Iran te zijn geboren (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 december 2016, p. 5). Zelfs al is verzoeker nooit in Afghanistan geweest, dan nog mag van hem, ondanks zijn jeugdige leeftijd, redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer weet te vertellen over zijn voorgehouden land van herkomst, temeer nu hij contacten had met andere Afghanen binnen de Afghaanse gemeenschap in Iran.

Hierbij komt dat verzoekers kennis betreffende de Afghaanse gemeenschap in Iran eveneens beperkt is. Zo weet verzoeker niet dat de documenten die legaal in Iran verblijvende Afghanen bezitten "*amayesh*" heten (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 december 2016, p. 15) en zegt de term "*amayesh*" hem zelfs helemaal niets (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 december 2016, p. 23), terwijl hij wel weet dat ze ieder jaar vernieuwd moesten worden en dat ze verschillende kleuren hebben, waaronder lichtblauw (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 december 2016, p. 15). Ook al stelt verzoeker dat hij en zijn familie geen documenten hadden, dan nog kan van hem redelijkerwijs verwacht worden dat hij via contacten binnen de Afghaanse gemeenschap in Iran op zijn minst een zicht heeft op de bestaande documenten en weet hoe deze heten. Bovendien is ook verzoekers kennis met betrekking tot Afghaanse identiteitsdocumenten zeer beperkt. Het feit dat verzoeker nooit in Afghanistan is geweest, biedt hiertoe geen verschoning, temeer daar hij verklaarde dat zijn ouders over een taskara beschikten (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 december 2016, p. 21-22). Verder blijkt dat verzoekers kennis inzake toegang tot onderwijs voor Afghanen in Iran *quasi* onbestaande is en dat hij, ofschoon hij stelt naar een soennitische moskee in de buurt te zijn gegaan, de naam van deze moskee niet kent (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 december 2016, p. 17-19). Verzoekers kennis betreffende het dagelijkse leven van Afghaanse vluchtelingen in Iran kan dan ook niet overtuigen.

Ook verzoekers gebrek aan scholing biedt geen verschoning voor de tal van vage verklaringen en onwetendheden over zijn herkomst en over de Afghaanse gemeenschap in Iran. Van verzoeker kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij (meer) doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op

vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met zijn eigen leven. De Raad benadrukt dat verzoekers beperkte scholing niet inhoudt dat zijn inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zou verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven.

In de mate dat verzoeker onder verwijzing naar een citaat uit een conclusie van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (hierna: BCHV) voorhoudt dat aan hem identieke gedetailleerde vragen werden gesteld zoals aan een volwassen asielzoeker, kan hij niet worden gevolgd. De geciteerde passage van het BCHV waarnaar verzoeker verwijst, heeft vooreerst geen betrekking op zijn individueel dossier en heeft veeleer een algemene strekking. Zo wordt er gesteld dat in bepaalde dossiers het BCHV verrast was door het type vragen dat aan een minderjarige gesteld werd. Verzoeker toont niet aan dat dit ook het geval is in zijn dossier. De Raad stelt immers vast dat, gelet ook op voorgaande overwegingen, de vragen aangepast zijn aan de leeftijd van de asielzoeker en dat het gehoor afgenomen werd door een gespecialiseerde medewerker van het CGVS, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Verzoeker toont het tegendeel niet aan.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij als Afghaans vluchteling zonder legaal verblijf in Iran heeft gewoond. Bijgevolg kan evenmin geloof worden gehecht aan de voorgehouden problemen die verzoeker aldaar zou hebben gekend gezien deze hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

De bij het verzoekschrift gevoegde documenten vermogen voorgaande overwegingen niet te wijzigen.

Wat betreft de fotokopieën van wat volgens verzoeker de taskara's moeten voorstellen van zijn ouders (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 2), wordt er op gewezen dat, daargelaten het gegeven dat deze niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling en de inhoud ervan aldus niet kan worden nagegaan en de Raad geen bewijswaarde hecht aan fotokopieën daar deze mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, niet op objectieve wijze kan worden vastgesteld dat deze taskara's daadwerkelijk aan zijn ouders toebehoren daar verzoeker geen documenten neerlegt ter ondersteuning van zijn eigen identiteit.

Wat betreft de resultatenlijsten uitgaande van het Azahra Heart Hospital in Shiraz van 7 oktober 2012, op naam van M.B.J., een vrouw die op het moment van het onderzoek 45 jaar was (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 3), wordt er op gewezen dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkele toelichting biedt op wie deze resultaten betrekking hebben noch op welke wijze deze documenten zijn herkomst zouden kunnen aantonen. Het is aan verzoeker om dit duidelijk en precies aan te geven. Het is niet aan de Raad om veronderstellingen te maken over de juiste bedoelingen van verzoeker.

De vijf Afghaanse documenten van zichzelf die verzoeker bijbrengt (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 5) zijn onvertaald en worden in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet in overweging genomen. Bovendien geeft verzoeker ook omtrent deze stukken wederom niet de minste toelichting op welke wijze ze zijn asielrelaas ondersteunen.

Uit het door verzoeker neergelegde verzendingsbewijs (zie stukkenbundel verzoeker, stuk 4) blijkt dat er vanuit Shiraz door G.M.T. post verstuurd werd naar Q.T., verblijvende bij Croix Rouge de Belgique, Baraque de Fraiture, 3, 6690 Bihain. Dit document toont eens te meer aan dat verzoeker geen zicht verschaft op zijn werkelijke herkomst. Verzoeker, verblijvende te Croix Rouge de Belgique, Baraque de Fraiture, 3, 6690 Bihain, verklaarde voor de Belgische asielinstanties immers dat zijn naam Q.D. is en dat zijn vader G.M.D. heet. Ook verklaarde hij geen contact meer te hebben met zijn familie (adm. doss., stuk 4, gehoorverslag 5 december 2016, p. 19-20). Men kan zich dan ook de vraag stellen hoe verzoeker de voormelde documenten heeft kunnen bekomen.

Daarenboven kan aan de voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat *in casu*, zoals blijkt uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing, niet het geval is. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen.

De Raad wijst er op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats dient na te gaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit/de nationaliteit heeft van het land dat hij beweert te zijn ontvlucht. Indien de asielzoeker verklaringen aflegt waaruit geconcludeerd moet worden dat hij niet aannemelijk maakt afkomstig te zijn van de plaats/regio/land die hij voorhoudt te zijn ontvlucht, maakt hij door zijn eigen toedoen elk onderzoek en correcte beoordeling van zijn eventuele nood aan internationale bescherming onmogelijk. In dit verband dient te worden benadrukt dat van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijs mag verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat, vertelde verzoeker, in weerwil van de plicht tot medewerking die op hem rust, niet de waarheid over zijn werkelijke nationaliteit(en) en verblijfplaats(en) voor zijn vertrek naar België. Verzoeker draagt dan ook zelf de volledige verantwoordelijkheid voor het bewust afleggen van de valse verklaringen tijdens de gehoren. Door zijn gebrekkige medewerking en zelfs tegenwerking op dit punt, verkeert zowel de commissaris-generaal als de Raad in het ongewisse over waar verzoeker voor zijn aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen hij zijn land van herkomst verliet. Het belang van de juiste toedracht over deze periode kan niet genoeg benadrukt worden. Het betreft immers de plaats en de tijd waar verzoeker de bron van zijn vrees situeert. Het is bovendien eveneens van essentieel belang voor het onderzoek van de subsidiaire bescherming. Het betreft immers het land van herkomst in functie waarvan het risico op ernstige schade wegens willekeurig geweld zal onderzocht worden. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van het relaas raakt, te verzwijgen, maakt verzoeker bijgevolg zelf het onderzoek naar een eventuele gegronde vrees voor vervolging die hij mogelijk heeft, of een reëel risico op ernstige schade dat hij mogelijk zou lopen onmogelijk.

Daar verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijk herkomst, kan te dezen niet dienstig worden verwezen naar het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 19 april 2016 aangaande de gevaren voor minderjarigen die zich zowel voordoen in Afghanistan als Iran. Evenmin kan verzoeker ernstig aanvoeren dat zijn verblijf van twee jaar in België voor hem een bijkomend gevaar oplevert wanneer hij wordt teruggestuurd. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan immers geen geloof worden gehecht aan zijn beweerde herkomst, noch aan zijn asielrelaas. De Raad vraagt zich dan ook af ten aanzien van welk land verzoeker zijn voorgehouden verwesterd profiel dient beoordeeld te worden.

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, wat *in casu*, gelet op de ongeloofwaardige verklaringen van verzoeker, niet het geval is.

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient ten slotte te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. De middelen zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig februari tweeduizend achttien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN